

ת"פ 17977/05/17 - מדינת ישראל נגד נאצר חארה

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 17977-05-17 מדינת ישראל נ' חארה
תיק חיצוני: 194531/2017

בפני	כבוד השופט עמית פרייז
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	נאצר חארה

גזר - דין

הנאשם הורשע בעבירות של חבלה חמורה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים, וכניסה לישראל שלא כחוק. הכל בגין אירוע אחד שפרטיו יובאו להלן.

תחילת הדברים בכך שהנאשם ראה שאשתו, באותה עת בנפרד, נפגשה עם המתלונן. הנאשם הגיע לבית בו התגוררה אשתו, ולאחר שהטיח בפניה את האמור, לקח ממנה את מכשיר הטלפון הנייד שלה. לאחר שעזב המקום, עיין בטלפון, והבחין שאשתו שוחחה עם המתלונן. בעקבות זאת, ועל רקע חשדו כי השניים מנהלים מערכת יחסים, הנאשם שלח מאותו מכשיר הודעת טקסט למתלונן, הנחזית להיות מאשתו של הנאשם, לפיה המתלונן מוזמן להגיע למקום מסוים, אשר בו עבד הנאשם. לאחר זמן קצר המתלונן הגיע למקום, והנאשם אמר לו שיתרחק מאשתו.

לאחר מספר שעות הנאשם יצר שוב קשר עם המתלונן, וביקש שיגיע שוב לאותו מקום, כדי שיוכיח לנאשם כי ביצע חסימה במכשיר הטלפון שלו, ושאינו בקשר עם אשת הנאשם. המתלונן עשה כבקשת הנאשם, וכשהגיע למקום, הנאשם הוביל אותו למחסן, וסגר מאחוריהם את הדלת. בעקבות זאת החלה מסכת של מעשי אלימות רבים מצד הנאשם כלפי המתלונן, כפי שיפורט עתה.

הנאשם נגח בראשו של המתלונן מספר פעמים, בהמשך היכה אותו פעמים רבות באגרוף בראשו ובפלג גופו העליון, ובנוסף סטר לו בראשו. תוך כדי מעשי אלימות אלה, המתלונן החל לדמם מפניו. בכל אותה עת הנאשם החזיק בידו חפץ כלשהו, ובשלב מסוים איים לדקור באמצעות חפץ זה את המתלונן. בשלב מסוים הנאשם אף כרך זרועו סביב צווארו של המתלונן, וכופף את גופו, כאשר המתלונן ניסה להתגונן, והרחיק את ידו של הנאשם שאחזה בחפץ זה.

לאחר מכן הנאשם היכה באמצעות בקבוק בראשו של המתלונן, ודמו של המתלונן ניתז לכל עבר על רצפת המחסן. בהוראת הנאשם, המתלונן ישב, והנאשם נתן לו נייר לספיגת הדם. לאחר מכן הנאשם המשיך להכות, באמצעות ידיו, את המתלונן בראשו, ואף הצמיד את החפץ האמור לצווארו בתנועת דקירה.

במהלך האירוע הנאשם צילם בטלפון את המתלונן כשהוא חבול ומדמם, ושלח את התמונות לאשתו של הנאשם.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן שבר זעיר בעצם האף, נפיחות והמטומה סביב עין ימין, שטף דם תחת העין, רגישות בבית החזה, והוא נזקק לטיפול בבית החולים.

בעת המעשים, הנאשם, תושב אזור יהודה ושומרון, אף שהיה בשטח המדינה ללא היתר.

למרבה הצער, מעשי אלימות הינם נפוצים למדי בחברה הישראלית, כאשר לא מעט אירועים מסוג זה מתבררים מידי שבוע בבית משפט זה. עם זאת, במבט השוואתי לאירועים אלה, עסקינן כאן באירוע עם רף חומרה גבוה יחסית, וזאת נוכח מאפייניו כפי שיפורטו להלן.

ראשית, הנאשם פעל מתוך קנאה לזוגיותו עם אשתו, כאשר חשד שהיתה לה מערכת יחסים עם המתלונן. אין צורך להכביר מילים על העוצמה הרגשית האוחזת במי שמגלה, או חושד, שזוגות, בין בנפרד ובין שלא, מנהלת מערכת יחסים עם אדם אחר. הקנאה בוערת במקרה זה, אך אסור שהיא תביא לכדי כל עבירה, ואם הביאה, על בית המשפט לבטא זאת בהחמרה בענישה, לשיגור מסר מרתיע וברור לריסון מי שיעמדו במצבים דומים, מתוך הכרה בכך שאינם נדירים, בלשון המעטה.

האמור לעיל רלבנטי בוודאי למצבים שבהם גילוי, או החשד בקיומו, של הקשר הזוגי החליפי, מוביל מיד לעבירה, בבחינת כזו הנעשית בעידנא דריתחא. אך ביתר שאת הדברים רלבנטיים כאשר המדובר בבן זוג קנאי שקנאתו מובילה אותו לביצוע עבירות לא מתוך להט הרגע, אלא לביצוע העבירות תוך תכנון ושיקול דעת, כפי שאירע כאן.

כך, הנאשם פעל תחילה ללקיחת מכשיר הטלפון של אשתו כדי לאתר את פרטי המתלונן, ובאמצעותו, תוך שהוא מתחזה למעשה אליה, הביא לכך שהמתלונן הגיע לפגוש אותו. בשלב זה הנאשם לא פגע במתלונן ואף לא איים עליו, אלא רק הורה לו להתרחק מאשת הנאשם. יוצא שהמתלונן אמנם הופתע לפגוש בנאשם באותה עת, אך התברר לו כי הנאשם באותו שלב לא מתרגם את ידיעתו אודות הקשר למעשי אלימות, וכך נאות הוא להגיע לאחר מספר שעות למפגש נוסף, הגם שידע אז שהנאשם הוא זה שיפגש עימו, שהרי הפעם הדרישה למפגש היתה בשיחה ולא כמו קודם בהודעה.

הנה כי כן, חלף ניצול הזמן שעבר בינתיים לרגיעה, הנאשם ניצל אותו לתכנון עשיית השפטים במתלונן, באמצעות הורדת רמת הזהירות שלו, וכך הביאו למצב שבו יהיה נתון לחלוטין לשליטתו, על ביטויה האלים מאד.

היבט נוסף לחומרה הינו שהנאשם פגע במתלונן פעמים רבות, להבדיל מפעם אחת או פעמים ספורות. הדברים נאמרים לא רק בהקשר של הצטברות מעשי האלימות, אלא גם בכך שגם תוך כדי האירוע, כשהנאשם כבר הביא עצמו למעשי אלימות, עדיין היה באפשרותו לפחות למנוע את המשך מעשיו, ולהסתפק באלימות שכבר ביצע. ולא היא, גם מעשי

האלימות בהם החל לא הביאו לסיפוק יצריו האפלים של הנאשם כלפי המתלון, בכך שהמשיך להפליא במתלון את מכותיו שוב ושוב. גם הדימום של המתלון לא הביא להפסקת מעשי הנאשם, וגם כשדמו ניתז לכל עבר (ולפי התמונות שהוצגו, דובר בדם רב), הנאשם הפסיק מעשיו אך ורק כדי שהמתלון יספוג דמו, ומיד חזר הנאשם לסורו.

מעשי האלימות חמורים לא רק מבחינת מספרם אלא גם מבחינת טיבם. הנאשם הכה את המתלון באמצעות נגיחות ומכות אגרופ המכוונות לראש ולפלג הגוף העליון, שהינן מכות חמורות יחסית לאלימות בידיים ריקות. יתר על כן, כעולה מתמונות שהוגשו, בהם נראה הנאשם כאשר פלג גופו העליון חשוף (בהראותו את השריטות שגרם לו המתלון בניסיונו הנואש להגן על עצמו), ברור כי דובר באגרופים בעוצמה רבה, שכן הנאשם נראה כאדם מאד חסון.

הנאשם לא הסתפק באלימות בידיים ריקות, אלא אף הכה בבקבוק בראשו של המתלון, כאשר מכה זו הביאה להתזת דם המתלון לכל עבר, דבר המלמד על עוצמתה.

בנוסף, הנאשם החזיק ברשותו חפץ, כאשר איים לדקור באמצעות את המתלון, משמע לא דובר בחפץ כהה, ובשלב מסוים אף הצמידו לצווארו של המתלון. מעשים שכאלה, גם כשהם באים לבדם הינם מעוררי פחד, אדרבא בשילובם עם המכות הקשות והנמשכות, במקום סגור בו נמצאים הנאשם והמתלון לבדם, כאשר בכך הנאשם למעשה שולט על גורלו של המתלון, והכל על רקע קנאה כאמור. בכך הנאשם הטיל אימה עוצמה ועורר חלחלה בליבו של המתלון, שבאותם רגעים אף לא ידע לאן יתפתחו הדברים, שמא לרע מכל.

הנאשם אף לא בחל בהפחדתה של אשתו, בכך ששלח לה תמונות שצילם את המתלון ברגעיו הקשים.

הנאשם גרם כאמור חבלות למתלון, שאין להקל בהן ראש לכשעצמן, אך במעשיו היה פוטנציאל לחבלות חמורות עוד יותר. בבחינת הנזק שגרם הנאשם יש להתייחס כמובן רק לחבלות בפועל, אך בבחינת הצורך להרתיע אחרים ממעשים דומים, יש להביא בחשבון אף את הנזקים שבפוטנציה.

באשר לעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, הרי זו מתגמדת ביחס לעבירות האלימות הקשות, ואין בה בכדי להשפיע בנסיבות אלה על קביעת מתחם הענישה לכלל האירוע בהיבט המאסר בפועל. עם זאת כאשר המדובר בשהייה נמשכת על פני שנים (כפי שיפורט בהמשך) ולא בכניסה חד פעמית, יש בכך בכדי להשפיע על קביעת המאסר המותנה לעבירה זו.

לעניין קביעת מתחם הענישה בענייננו, יש להידרש אף לפסיקה אותה הגישו הצדדים. לענין זה ייאמר כי הסנגור הגיש פסיקה רבה, אך כזו שאין בה כוח מחייב או מנחה, בעוד התביעה הגישה פסיקה מחייבת של בית המשפט העליון, אך תוך שיש לאבחנה בהתאם לשונות של נסיבות המקרה שבפניי. בנוסף, ברור כי לא מדובר בפסיקה ממצה, כאשר נוכח נפוצותם של מעשי האלימות, מקרים רבים באו בפני בתי המשפט באופן המאפשר בחינה השוואתית של ענייננו למקרים דומים ולו באופן חלקי.

בשים לב לכל האמור, סברתי כי המתחם הראוי בענייננו הינו בין שנה לשלוש שנות מאסר בפועל, בשילוב מאסר מותנה משמעותי, ורכיבים כספיים. ודוק, בהסתכלות צרה על הנזק שנגרם בפועל, המדובר במתחם גבוה יחסית, אך הדבר מתבקש נוכח הנסיבות האחרות של האירוע, שחומרתן תוארה לעיל בהרחבה.

בתוך המתחם יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו המהווה נטילת אחריות, כמו גם חסכון בניהול משפט הוכחות, אשר במקרה זה מתבטא אף בחסכון העדת המתלונן על כל המשמעות של כך מבחינת שחזור החווייה הקשה מאד שעבר בעטיו של הנאשם.

עוד ייאמר שהנאשם, שלמעשה העתיק מגוריו לשטח המדינה, אמנם לא הסדיר מעמדו בה (אם כי לדבריו פועל לעשות כן), אך מנגד ניתן להיווכח ממסמכים שהוגשו על ידי ההגנה, שהנאשם התערה באופן חיובי ומועיל בחברה הישראלית. זאת הן בפעולותיו למען הזולת והן בכך שאחת מבנותיו (מקשר זוגי קודם) עומדת בפני גיוס לצה"ל.

בנוסף ניתן להתרשם שעם כל חומרתו של האירוע, הרי שהנאשם לא חטא מעבר לאירוע זה בעבירות אלימות, כאשר לחובתו הרשעה קודמת יחידה בעבירה קלה מאד.

מהתסקירים שהוגשו, כמו גם ממכתבה של אשתו של הנאשם שהוגש, עולה כי פרידתם היתה זמנית, נוכח תקופה משברית, וכיום שבו להתגורר יחדיו. עוד עולה כי הנאשם מתמיד בתפקוד תעסוקתי והורי תקין. הנאשם אף מצוי מזה מספר חודשים בהליך טיפולי המתייחס לשליטה בכעסים, אשר טרם הושלם.

הנאשם שהה במעצר של ממש למעלה מחודשיים, ולאחר מכן במשך מספר חודשים היה נתון במעצר במעצר באיזוק אלקטרוני. לאחר מכן, שב לעבוד כבעבר.

על רקע כל אלה שירות המבחן, ובעקבותיו ההגנה בטיעוניה, מבקשים להימנע מהטלת מאסר בפועל של ממש, ולכל היותר להטיל על הנאשם מספר חודשי מאסר בפועל על דרך עבודות שירות. ברור כי עמדה זו מגלמת בתוכה פן שיקומי בולט, כאשר ידוע כי שיקולי שיקום עשויים לאפשר סטיה לקולא ממתחם ענישה. אולם במקרה שבפני סבורני כי קבלת עמדה זו, ואפילו גזירת עונש באופן המחמיר ממנה אך עדיין מקל מהמתחם שהותווה, תביא להחטאת המסר המרתיע שיש לשגר לכלל, ביחס למעשיו של הנאשם.

מסר זה מחייב לטעמי את הלימת מעשיו של הנאשם, נוכח היבטי חומרתם שצויינו, במאסר בפועל, וזאת הן בפן הכמותי והן בפן האיכותי, בתוך המתחם שצויין, ולא בכל סטיה ממנו. בד בבד, נקודות הזכות שצויינו לעיל ביחס לנאשם, יביאו להעמדת עונשו ברף התחתון של מתחם זה.

בהיבט הכספי, סבורני כי נוכח הנזק הפיזי שנגרם למתלונן, וגם בהתחשבות בנזק הנפשי הנובע מהטלת האימה שתוארה, על הנאשם יהיה לפצותו בסכום משמעותי, אשר ייקבע בהתאם להערכה כללית ובהעדר נתונים נוספים על

נזק לטווח ארוך, בין באופן פיזי ובין באופן נפשי, שנגרם למתלונן. נוכח גובה הפיצויים, לא אטיל על הנאשם קנס, מה גם שהתביעה לא עתרה לכך.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של שנה, וזאת בניכוי ימי מעצר קודמים - 7/5/17 עד 16/7/17.

ב. מאסר על תנאי של 15 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירות אלימות מסוג עוון.

ד. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של כניסה לישראל או שהייה בה שלא כחוק.

ה. פיצויים למתלונן, עד תביעה 2, בסך של 10,000 ₪, אשר ישולמו ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון יהיה עד ליום 15/5/18 והיתרה עד ל-15 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד היתרה לפרעון מיידי. הפיצויים ישולמו לקופת בית המשפט, כאשר המזכירות תעבירם למתלונן באמצעות טופס עם פרטיו שתעביר התביעה למזכירות תוך שבוע מיום שימוע גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מעת שימוע גזר הדין.

ניתן בלשכה, שלא במעמד הצדדים. שימוע יבוצע ביום 29/3/18.